

Publicerad 2008-08-31 23:40 av MinnaSofia

www.sofiaroos.bloggspace.se

Bränd

Bränd

Bränd... så negativt ord

Jag har blivit bränd denna sensommarhelg i Augusti... Kommer hem och känner åter igen en bränd lukt i min näsa. Aromaoljan har svartnat i den heta koppen.

Blir rädd när det luktar bränt. Eld skrämmer mig. Men ändå söker jag elden.. gång på gång. Det behövs så lite nu för att lukten ska kännas igen.. och få mig stel av skräck. En skräck för en eld som inte finns.

Vi pratade om kärlek du och jag i natt. Beundrar din styrka att våga dig in i elden direkt i stället för att bränna dig gång på gång. Vi är experter på att känna av när vattenhinken ska fram och släcka våra brinnande hjärtan direkt.. eller när det är värt att vänta och låta det hetta ett tag till.

För hetta, det tar vi gärna emot.. men flammorna får inte bränna oss för hårt.

Vi kan spelets regler och tiden som är det enda vi har.

Varför ska man ge vissa saker tid och andra inte? Ska det inte vara så enkelt att det ska kännas rätt... här och nu.. "Sen".. vet vi inget om.

Öppna upp och låt det rosa flöda, kommer elden så bli inte rädd. Det är endast när du stretar emot som den bränner dig så där ont. Smeker du den så smeker den med hetta tillbaka.

Rädslan för svidande brännande sår har ärrat sig fast i vissa hjärtan, men det räddar ingen att vara rädd längre. Det som svalkar är nya flammor som bränner över ärren för att skapa nya öppna finare sår.. Sår som låter oss lära varann att badda det rosa.

När kommer du stå där? När kommer den hettande elden stå där för dig? För oss? Det är helt bortglömt. Kommer du ihåg känslan? Av att låta flammorna göra din hud så där rodnande röd... och veta att det svalkande baddningarna kommer att hjälpa dig att våga stanna kvar... även i morgon... och dagen efter det..

Jag såg kämpande leenden gå över glödande kål i helgen. Stolthet som svaldes med halsbränna som svar.

Jag var lindrad, jag baddade mig med timmar vid havet. Pulsen sjönk medan solen steg. Det var inte min tur

att kliva in i havet av eld denna gång. Denna kväll stod jag utanför allt. Gick iväg ett tag. Ut från trädgården vidare ut på den svarta asfalten. Där fick mina klackar äntligen fäste och sjönk inte längre ner under mig.. i jord och gräs.

Tittade in mot festen, sög upp känslan i mina ådror. Hörde skratt och kände aromer av vin och lycka. Även härifrån kunde jag njuta.

Ville dig så väl. Jag hade ju nyckeln. Är det av rädslor man ger utan att mena det man säger? Är det av välvilja eller illvilja man säger saker som får den andra att tro?

Jag stod utanför, men ändå blev jag bränd.. denna sensommarhelg i Augusti.. Men denna gång av solens strålar. Misstog mig helt på styrkan av Blekinges sol vid utsikten där... Där... där jag aldrig suttit förut och sett detta svalkande hav. En plats som jag tidigare passerat förbi genom svett och förvirring. En plats som jag nu vet lindrar svedda själar.

En plats som bränts fast i mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren MinnaSofia med Poeter.se id #18146 innehar upphovsrätten